

# Een levende vriendschap

door Dom Gregory Polan, abt-primaat

Het thema van deze bijeenkomst van oblatten is: 'Een weg voorwaarts. De benedictijnse gemeenschap in beweging.' Zonder twijfel moeten we die titel als volgt verstaan: de weg voorwaarts is een weg van het geloof, een weg die ons voert tot diepere verbondenheid met God. Jullie oblatten gaan die weg samen met het klooster waarmee je je als oblaat hebt verbonden, en samen met elkaar.

Vandaag wil ik met jullie enkele gedachten delen over de relatie van oblatten met hun klooster en de betekenis van het benedictijnse charisma in het leven van een oblaat. Ik buig me over de vraag hoe oblatten, in en vanuit hun verbintenis met een klooster, kunnen worden toegerust om in een steeds diepere, mysterieuze verbondenheid met God te leven. Wat betekent het om oblaat te zijn en op die manier een band met een kloostergemeenschap aan te gaan? Hoe ervaren jullie de relatie die ontstaat, wanneer je je aan een kloostergemeenschap verbindt? Wat maakt dat je omgang met God erdoor wordt verdiept en hoe werkt dat door in je gewone dagelijkse leven, in je contact met andere mensen? Wat verwachten jullie van de gemeenschap waaraan je je verbindt en van de individuele leden? Denk je dat de kloostergemeenschap ook iets van jullie verwacht?

Het zijn belangrijke vragen om uit te werken. Als je wilt dat het contact met het klooster waarvan je oblaat bent, iets wordt wat je persoonlijk verrijkt en je leven spiritueel richting geeft, iets wat positieve impact heeft op jou en op je leven, iets waaruit weer andere banden ontstaan die zich in de loop der jaren blijven ontwikkelen – dan moet je serieus aan die relatie blijven werken. Wat kan die relatie voor je betekenen en wat wil je dat die relatie voor jou en anderen gaat betekenen? En: hoe houd je die relatie, die zozeer onderdeel is van je alledaagse bestaan, levend en sprankelend?

We moeten niet vergeten, dat jullie leken zijn en in de wereld leven. Jullie bouwen een relatie op met God vanuit

een kloostergemeenschap, maar tegelijk hebben jullie gezinsleden, buren, vrienden, collega's en kennissen waar je elke dag contact mee hebt. Jullie leven heeft uitwerking op het leven van al die mensen, op allerlei manieren, soms direct en soms indirect. Mensen zien wat jullie doen, letten op je gedrag, op je woorden, op wat je wel en niet zegt. 'Elk aspect van ons gedrag betekent iets', zegt de psychologie. Wat we zeggen of doen, hoe we ons leven inrichten: we laten er anderen mee zien vanuit welke waarden we leven, wat voor ons belangrijk is. En dus eveneens hoe we ons ontwikkelen als mensen van het geloof, navolgers van Christus, levend in de geest van Benedictus. Je mag hopen, dat het benedictijns oblaat zijn iets wezenlijks uitstraalt van je geloof, voor de vele mensen met wie jouw leven elke dag weer is vervlochten.

### **Kom zelf eens kijken!**

Ik wil ideeën en gedachten delen die op eigen ervaring zijn gestoeld: allereerst als mens en medechristen, maar ook als monnik en abt (ik was twintig jaar abt van *Conception Abbey*, in NW Missouri in de VS) en nu dus als abt-primaat (sinds 2016). Een van de taken van een abt-primaat is om regionale bijeenkomsten van benedictijnse mannen en vrouwen bij te wonen en op deze manier in contact te staan met de over de hele wereld verspreide benedictijnse orde. Dat betekent: veel persoonlijke ontmoetingen, discussies, bijeenkomsten waarin we onze vragen delen en samen antwoorden proberen te vinden. Een van de thema's waar het vaak over gaat, is het zo nijpend geworden beleid rond kloosterroeping. Onlangs stelde iemand mij de vraag: 'hoe kunnen we bij jongeren en jongvolwassenen belangstelling opwekken voor het kloosterleven? Hoe kunnen we ze uitnodigen zodat ze een keer langskomen en zelf een kijkje komen nemen, zien hoe ons leven eruit ziet?' Mijn antwoord begon met een wedervraag: 'waarom wil je dat ze komen? Om je koorbanken te vullen? Dat zou, volgens mij, de verkeerde benadering zijn. Ik denk eerder dat je jonge mannen en vrouwen uitnodigt voor een kloosterverblijf, om wat tijd te nemen voor zichzelf, voor rust en overdenking, voor vragen rond

hun ervaringen in de wereld en in de Kerk. Laat ze merken dat je eerlijk en uit je hart spreekt, laat ze met het evangelie kennismaken.

De jongvolwassenen die ik vandaag de dag tegenkom, stellen zich vragen over de toekomst van de wereld. Ze zoeken ook naar vormen om uitdrukking te geven aan hun geloof, vormen die ze in de wereld niet zo makkelijk vinden. Ze verlangen naar een relatie met God, maar weten niet hoe je die kunt opbouwen en waar je begint. Als we ze kunnen helpen om antwoorden te vinden op deze categorie vragen en onzekerheden, doen we aan een heel wezenlijke vorm van evangelisatie, waar het Evangelie van zal groeien en de Kerk vanuit kan leven. Als we daar ook nog uitnodigende vormen voor vinden, die op geen enkele wijze intimideren, komen jongeren wel en willen ze deelgenoot worden van wat wij doen.'

Denk maar aan het eerste hoofdstuk van het Johannes-evangelie, aan Andreas die nieuwsgierig is geworden om Jezus te leren kennen en hem vraagt: 'waar woont u eigenlijk?' Het antwoord van Jezus is eenvoudig: 'kom mee en je zult het zien!'<sup>1</sup> Ik denk dat we jonge mensen warm kunnen krijgen, door ze te laten zien hoe het Evangelie in ons eigen leven tot leven is gekomen. Als ze dat zien, willen ze zeker komen en er samen met ons deel van uitmaken. Wie wij zijn als monniken, zusters, oblaten; wat we zeggen, wat we doen, hoe we dat doen: dat zelf zal uitnodigend genoeg moeten zijn om bij ons een kijkje te komen nemen.

1. Joh. 1,39

## De beste vrienden van het klooster?

Tijdens een abtenvergadering stelde iemand me een vergelijkbare vraag: 'eerst toch moeten de jongeren komen, hoe doen we dat?' Ook toen stelde ik een wedervraag. 'Wie zijn je beste vrienden?' Het bleef even stil. Ze dachten erover na. We kregen het soort antwoord dat je zou verwachten: familieleden, vrienden, leerlingen van de school, mensen die op retraite komen... Ik stelde mijn vraag opnieuw: 'Nee, je beste vrienden?

Ze keken me vragend aan en ik vervolgde eenvoudigweg: 'je oblaten misschien? Je oblaten, dat zijn mannen en vrou-

wen die echt willen dat het je goed gaat. Loyalere mensen aan je gemeenschap zijn er niet. Het zijn mensen die als weinig anderen beseffen, wat de relatie met het klooster voor hun leven betekent. Ga dus eerst naar je oblaten en vraag hen om te vertellen over hun ervaringen in het klooster en de betekenis ervan. Oblaten hebben op hun beurt weer allerlei mensen om zich heen, zoals familieleden, vrienden, studenten, leerlingen, vrienden, burens, jonge collega's, mensen die hen volgen, in hen geloven, in veel gevallen echt van hen houden... Een idee kan zijn om je oblaten eens te vragen jonge mensen mee te nemen naar het klooster voor een of andere ontmoeting of retraite, een lezing of discussie. Voor oblaten is het een gelegenheid om opnieuw te ervaren waarom dit zo belangrijk is in hun leven. Zij zullen de inspirerende aspecten van de voor hen zo 'dierbare plek' wel uitstralen en overdragen. Ik zeg het nogmaals: het gaat er bij dit soort ontmoetingen niet om, dat je je koorbanken vult, maar dat je het werk van Jezus voortzet in de verkondiging van het evangelie. Als je dat doet, zullen de koorbanken vanzelf gevuld worden. Met vurige jonge mensen, vervuld van de boodschap van het evangelie.'

### **Spirituele nabijheid ervaren**

Het zijn twee verhalen uit de praktijk, die verschillende ingangen bieden voor het thema van vandaag: de relatie die jullie opbouwen met het klooster waarvan je oblaat bent.

Ik ben ervan overtuigd, dat het God zelf is die mensen de aanleg geeft, het verlangen in hun hart, om de spirituele nabijheid van God te zoeken. Daar we naar Gods beeld geschapen zijn, leeft in ons een diep verlangen naar eenwording met Wie ons in leven heeft geroepen en ons in wezen draagt, met Wie ons telkens opnieuw zoekt, misschien wel zonder dat we het zelf beseffen. Die spirituele vertrouwdeheid met God, spirituele intimiteit zou je het kunnen noemen, kan eigenlijk niet anders tot stand komen dan door het getuigenis van iemand anders – een persoon of een gemeenschap.

Voor veel oblaten zal gelden, dat de gemeenschap waar ze bij horen een rol speelt om het contact met God tot stand

te brengen en te voeden. Dat kan gebeuren in gezamenlijk gebed met die gemeenschap, of in persoonlijke meditatie op een stille, tot leven wekkende plaats; ofwel in het contact met één lid van die gemeenschap, waarmee een spirituele vriendschap groeit. Of het ontstaat door een project, door je samen met leden van die gemeenschap ergens voor in te zetten. Of misschien wordt het wel gewoon opgeroepen door de plaats zelf, waar je 'tijd krijgt' en innerlijke ruimte en vrijheid ervaart. Een plek waar je kunt luisteren naar Gods stem, die tot je komt vanuit de Heilige Schrift, in de liturgie, of in ontmoetingen en gebeurtenissen in je leven. Het is voor ieder van ons belangrijk om die spirituele intimiteit te ervaren. En als je die vindt in het klooster waar je je als oblaat aan verbindt, dan krijg je tegelijk de opdracht om dat levend te houden, ook in tijden dat je niet bij de kloostergemeenschap bent. Dit betekent dat je oblatenbelofte, je persoonlijke toewijding aan God als benedictijns oblaat, het kader van het door jou gekozen klooster overstijgt.

### **Drievoudige verbondenheid**

Je bouwt als oblaten een levende vriendschap op met een kloostergemeenschap. Wat die relatie levend maakt, is dat je van de gemeenschap iets betekenisvols ontvangt voor je eigen leven en dat je die gemeenschap of persoon iets terug wilt geven voor dat bijzondere, heilige, diep persoonlijke en werkelijk levende geschenk. Ik houd ervan om het zo voor te stellen: de relatie van oblaten met een monastieke gemeenschap, of met een van haar leden, is als een soort 'heilige driehoek', met bovenaan God en aan de andere twee uiteinden de oblaat en de kloostergemeenschap. De relatie van oblaat en gemeenschap bevindt zich dus in dat horizontale vlak, beide hebben lijnen die tot God voeren. Door de gewijde vriendschap die er ontstaat tussen een oblaat en een kloostergemeenschap, kunnen zowel oblaat als kloostergemeenschap nader tot God worden gebracht.

Ja, er is 'tweerichtingsverkeer' in de relatie van oblaat en monastieke gemeenschap – en dat zeg ik uit eigen ervaring. In de verbondenheid van een kloosterzuster of broeder met een oblaat, zijn er ook voor de individuele religieus en de



gemeenschap veel zegeningen. Het zijn niet alleen de oblaten die iets ontvangen. Jullie kunnen op jullie beurt leden van de kloostergemeenschap inspireren, door jullie geloof, idealisme, gebed, hartelijkheid, trouw, loyaliteit, getuigenis... Jullie brengen ons eveneens nader tot God. Dankzij het tweerichtingsverkeer tussen oblaat en kloostergemeenschap, zijn wij allen intenser, dieper en vreugdevoller verbonden met God. De band kan dus uitgroeien tot een driedovoudige verbondenheid: van oblaat, monastieke gemeenschap en God.

### Het geschenk van spirituele vriendschap

Velen van jullie zullen wel eens hebben gehoord van Aelred van Rievaulx, een cisterciënzer monnik uit de twaalfde eeuw, auteur van een boek over spirituele vriendschap.<sup>2</sup> Hij schreef dat boek in een tijd dat er met enig wantrouwen werd gekeken naar de vriendschap tussen leden van een kloostergemeenschap. Maar Aelred voert een pleidooi om menselijke relaties waarin God het middelpunt is, te kunnen verstaan als een middel dat beide partijen tot diepere verbondenheid met God brengt. Aelred gaat zelfs zo ver, dat hij vriendschap beschouwt als een sacrament van Gods liefde, als teken en ervaring van goddelijke liefde. Aelred spreekt in zijn traktaat specifiek over de relatie tussen twee personen, maar we kunnen de relatie van een oblaat en een monastieke gemeenschap zien in analogie daarvan. Wanneer we eerlijk en authentiek in onze relaties staan, zullen die ons brengen tot een dieper verstaan van wie wij zijn – ten overstaan van onszelf, ten overstaan van God, ten overstaan van ieder ander die we in een dergelijke relatie toelaten.

Aelred reikt een waardevol thema aan om naar onze relatie met een kloostergemeenschap te kijken, als hij spirituele vriendschap omschrijft als iets wat is gebaseerd op dezelfde waarden, drijfveren, hoop, dromen, verwachtingen en doelen. Voor een kloostergemeenschap geldt, dat gebed en verbondenheid met God het hart vormen van het gemeenschappelijke leven. Dat is een van de dingen die kloosters te bieden hebben aan de talloze mensen die langskomen. In

2. Aelred van Rievaulx, *Affectus, de spirituele kracht van vriendschap en liefde*, Eindhoven: Damon 2010

3. RB, Proloog 1

het bijzonder aan onze oblatten, waar we echt een familieband mee hebben, in de wetenschap dat zij werkelijk delen in onze waarden, onze verwachtingen en onze hoop. We nodigen mensen uit om samen met ons te bidden, om samen met ons stil te zijn voor God, om met het 'oor van hun hart', zoals de Regel van Benedictus zegt, te luisteren naar wat God ons te zeggen heeft.<sup>3</sup> Kloosters bieden ook een omgeving waar dat kan gebeuren. Dat is iets wat we anderen ten geschenke mogen geven, een gift, iets kostbaars wat wij ontwikkeld hebben en aan de mensen die bij ons komen, willen doorgeven. Is dit geschenk dat we willen doorgeven, niet een van de voornaamste redenen om jezelf aan een monastieke gemeenschap te verbinden, om een of andere vorm van persoonlijke verbintenis aan te gaan?

### Luisteren met het hart

Aelred's uiteenzetting over spirituele vriendschap wijst in de richting van een relatie die weldoende is en God als middelpunt heeft, of dat nu een relatie is met de hele monastieke gemeenschap of met één lid ervan in het bijzonder. Als het diepste verlangen in die relatie is om ons op God te richten, dan kan het niet anders dan dat het voor ons een weg opent die wezenlijk goed voor onze ziel is.

Een essentieel aspect van elke relatie is de opgave van het luisteren. Ik heb zojuist al gezegd, dat Benedictus aan het begin van zijn Regel oproept om te luisteren 'met het oor van ons hart'. Dat wil zeggen: tot een bijzondere wijze van innerlijk luisteren. Ik kan iets horen en het met mijn geest en al mijn rationale vermogens bevatten; maar vervolgens moet het ook doordringen tot mijn hart en als het ware 'tweevoudig' worden verstaan. We kunnen dat met een beeld illustreren. Als de geest en het hart 'samen de dans aangaan', dan bewegen ze samen, zetten ze hun stappen tegelijk. Dan zie je dezelfde pracht en eenheid als wanneer twee mensen samen dansen, of twee delen van het lichaam in één doorgaande beweging dansen. Het bijbels taalgebruik is veelzeggend, want het woord hart (*leb* in het Hebreeuws) wordt gebruikt voor de geest en het hart in hun onderlinge samenhang, waar het gaat om het onderscheiden en navolgen van

Gods wegen. Het verbindt beide door God gegeven vormen van onderscheiding. Denk maar aan dat motto dat in het boek Deuteronomium telkens weerklinkt, en dat in de evangeliën ook verschillende keren uit de mond van Jezus klinkt: 'U zult de Heer Uw God liefhebben met heel uw hart, met heel uw ziel en met al uw krachten'.<sup>4</sup>

4. Deut. 6,5; 10,12;  
11,13; 13,4; 26,16;  
30,2, 10

Mensen vragen wel eens: 'Hoe kun je nu innerlijk iets onderscheiden? Hoe weet je welke weg je moet volgen?' Ook dan antwoord ik meestal met een wedervraag: 'Wat zegt je hart?' Als we luisteren naar ons hart, luisteren we naar die zachte, stille stem in ons die ons bij de doop gegeven is: van de Heilige Geest die ons leidt, onderricht, inspireert, aanmoedigt en in ons bidt. Maar het is vaak alleen dankzij een wijze vriend, iemand die ons helpt onderscheid te maken tussen de stem van de Geest en onze eigen stem, dat we die stem kunnen verstaan.

### Vrijmoedige overgave aan het Woord

Het is op de pelgrimstocht van ons leven voortdurend aan de orde, dat we ons moeten afvragen wat God van ons verlangt. Psalm 40 zegt daarover het volgende:

Gij wenst geen offers en geen geschenken,  
maar hebt mij open oren gegeven.  
Brand- en zoenoffers zeggen u niets.  
Daarom zeg ik: 'zie, hier ben ik,  
ik doe wat staat in de boekrol:  
uw wil doen, mijn God, is al wat ik wens,  
uw wet is diep in mij gegrift.'

Het zijn psalmverzen die meerdere dingen aanreiken om ons op te bezinnen. Ten eerste: het 'open oor' is een beeld dat ons middenin de dialoog van God en de mens plaatst, waarin we luisteren 'met het oor van ons hart'. De rijke monastieke traditie van de *lectio divina* kan ons behulpzaam zijn bij het luisteren naar de stem van God. We raken in onze omgang met een kloostergemeenschap vertrouwd met het ritme van luisteren met een 'open hart'. God spreekt tot ons, zolang wij maar met een open hart blijven luisteren –



een hart dat ontvankelijk is en zich laat verrassen, verwonderen, van zijn stuk brengen, vertroosten. Wat ook maar op ons afkomt, als we het met een open en ontvankelijk hart tegemoet treden, kan het perspectieven aanreiken van 'nieuw leven', ook al vraagt het misschien dat we eerst anders naar ons leven gaan kijken en waar nodig onze koers bijstellen. In ons gebed kunnen we een antwoord formuleren op de oorspronkelijke woorden die God tot ons richt.

Ten tweede: als we met de psalmdichter kunnen zeggen: 'uw wet is diep in mij gegrift', geeft dat ons leven een opmerkelijke vrijmoedigheid. In onze dagelijkse omgang met de Schrift, met de psalmen in het bijzonder, horen we de stem van God die ons roept, ons uitnodigt, ons door de kracht van het Woord zelf in onze kracht zet. Dat is, broeders en zusters, de weg voorwaarts die ons nader bij God brengt: vanuit een uitbundige overgave aan het Woord van God, mogen we leven uit het evangelie en in navolging van Christus. Zo eenvoudig is het, zo moeilijk tegelijk.

## **De vreugde van het gemeenschapsleven**

We mogen hopen dat we, op onze weg naar vereniging met Christus, ons kunnen laven aan de verbondenheid met de monniken, broeders en zusters in wier midden we onze oblatenbelofte hebben uitgesproken. Het is samen met die gemeenschap, dat we bidden, mediteren, luisteren met ons hart; en voor God staan die van ons vraagt om eerlijk en met een open geloof te leven.

Jullie weten allemaal, dat oblaten delen in het gebedsleven van de monastieke gemeenschap; jullie zelf zijn opgenomen in dat voor de kloostergemeenschappen zo karakteristieke gebedsritme. In de loop der jaren, door de verdieping van ons geloof, zullen we onszelf steeds meer gaan zien als geliefde kinderen van God. Als we dat beseffen, als we tot die innerlijke overtuiging komen en die diep in onze vezels voelen, zal onze verbondenheid met God uitmonden in een nieuwe levenshouding. Mislukkingen die achter ons liggen, trauma's uit het verleden, schrikbeelden die opdoemen of dromen voor de toekomst – alles krijgt zijn plaats. Zoals de apostel Paulus zegt: we mogen bevrijd leven, in de heerlijke

vrijheid van de kinderen Gods.<sup>5</sup>

5. Rom. 8,21

Het ervaren van Gods liefde in ons leven: dat kan een moeilijke opgave zijn voor sommigen onder ons. Verwondingen en teleurstellingen in ons leven, beloftes die zijn verbroken of dromen die in duigen vielen – dat alles kan de ervaring van Gods liefde in de weg staan. Maar laten we hopen dat er ook dan een weg voorwaarts is, een toenadering tot God. Dat we ook dan in de kloostergemeenschap waar we als oblaat thuis zijn, een uitnodigende vertrouwelijkheid mogen ervaren, aanwezigheid die helend uitwerkt, trouwe vriendschap. En dat we op die momenten toch tenminste een voorproefje mogen krijgen van Gods liefde als een kroon op ons leven. ‘Ervaart het, ziet: mild is de Heer, gelukzalig de mens die bij hem schuilt’ zegt de psalmdichter.<sup>6</sup> Weten en ervaren dat God ons liefheeft, dat is een weg die ons innerlijk vrijmaakt om ons op onze beurt, in onze liefde voor anderen, aan God te schenken.

6. Ps 34,9

## Vleugels geven

Een goede vriendin van me, die samen met haar man twee prachtkinderen heeft opgevoed, merkte eens zijdelings op: ‘Als ouders moeten we onze kinderen vleugels geven, zodat ze kunnen vliegen.’ Dat is inderdaad iets van groot belang: dat ouders kinderen de ruimte geven, ruimte om uit te groeien en op eigen kracht te leven. Kinderen hebben daarbij ook innerlijke toerusting nodig om zich een weg te kunnen banen in het leven.

Hier zie ik een parallel met wat een monastieke gemeenschap aan haar oblaten moet doorgeven. De kloostergemeenschap, misschien wel in de persoon van één broeder of zuster, zal haar oblaten de instrumenten moeten geven om toegerust te zijn voor hun spirituele en persoonlijke levenservaringen. We halen zeker geen oblaten de kloosterwereld binnen, om ze uitsluitend aan God toe te wijden! Omgekeerd is het evenmin zo, dat de relatie met God slechts van ondergeschikt belang is. Ik heb dat soms zo zien ontwikkelen, maar dat was niet goed.

Soms heb je mensen die, uit persoonlijk gemis of teleurstelling, willen dat de kloostergemeenschap een soort

plaatsvervangende familie wordt; de gemeenschap komt in de plaats van hun verloren of gebroken gezin. Maar uiteindelijk zal dat soort verwachting, onnodig het te zeggen, alleen maar grotere schade aanrichten en tot meer teleurstelling en ontmoediging leiden. Een familie gaat terug op bloedverwantschap, een religieuze gemeenschap op een geloofsband. Het is belangrijk dat verschil te blijven maken. Geestelijke begeleiders, vaders of moeders in kloostergemeenschappen, moeten zorgen dat hun geestelijke pupillen een band met God krijgen, niet met henzelf of met de gemeenschap.

Veel mensen ervaren in de wereld van vandaag een soort vervreemding – in hun familie, in de buurt, op het werk, in andere levenssferen. De ontvangst die zij in een klooster krijgen, kan dan een groot geschenk zijn. Maar het moet wel een ontvangst zijn die erop gericht is, deze mensen fundamenteel verder te brengen in hun relatie met God, door Christus. Dat is ook de betekenis van de ‘beweging voorwaarts’ in het leven van een oblaat. Een gemeenschap die het beste met haar oblaten voor heeft, probeert hen bij te staan om God in het hart van hun leven te plaatsen.

### **Ons gezamenlijke charisma**

Jullie, oblaten, delen in de zending van de monastieke gemeenschap, door te leven in de geest van Benedictus en ook anderen met dat leven bekend te maken. Daarin vervullen jullie een eigen rol, als vertegenwoordigers van deze kostbare traditie in de wereld rondom jullie.

Jullie hebben een speciale plaats in het hart van de mensen van de gemeenschap waar je bij hoort. Jullie zijn voor die gemeenschap een geschenk, niet alleen omdat je iets voor hen kunt doen. Maar ook een geschenk om wie je bent: mannen en vrouwen van het geloof, met een eigen aandeel in de grote zoektocht naar hoe we God in ons leven kunnen leren kennen en authentiek mogen ervaren. Jullie gebed voor de mensen van het klooster, jullie aanwezigheid en actieve betrokkenheid bij hun gezamenlijke leven: ze doordringen ons ervan dat het voorbeeld van Benedictus en Scholastica zichtbaar mag zijn in de wereld van vandaag,

een getuigenis mag zijn van het evangelie.

Jullie zijn als oblaten eveneens dragers van het getuigenis van de monastieke gemeenschap, thuis en in jullie familie, op je werk en in je directe omgeving, omdat je handen en voeten geeft aan de waarden en de hoop die in het Evangelie en de Regel van Benedictus zijn verwoord.

De weg voorwaarts, van de benedictijnse gemeenschappen in beweging, is een weg van trouw, een weg waar God en Christus centraal staan. Het is zeker ook een weg van gebed, een weg van een zo zuivere stilte dat we kunnen luisteren met het oor van ons hart en binnentreden in Gods Woord. Het is een weg in verbondenheid, die maakt dat ons leven uitdrukking zal geven aan onze diepste overtuiging: dienen in de naam van Christus, geïnspireerd door een persoonlijke reflectie op het evangelie en in antwoord op het beroep dat de Kerk op ons doet.

Het zijn dus geen loze woorden, als ik jullie vandaag in Rome hartelijk welkom heet. Ik zou zeggen: zie dit welkom ook als een uitnodiging aan jullie, oblaten, om je de verschillende benedictijnse charisma's nog meer eigen te maken: de charisma's van openheid, gastvrijheid en gemeenschapsleven; van vrede; van eenvoud, respect en dienstbaarheid; van *lectio* en gebed; en van die diepe beweging in ons leven die ons van de eeuwigheid bewust maakt en nader tot God voert. Als we dat visioen voor ogen houden, zal het ons op onze aardse pelgrimstocht aan niets ontbreken. □

*Dom Gregory Polan (1950) was abt van Conception Abbey (Missouri, VS) en werd in 2016 gekozen tot 10e abt-primaat van de Benedictijnse Confederatie.*